

עקרות-בית נואשות מציעות לכתבת „העולם” טלוויזיה, טלפון, משכורת שמנה, ולמעשה —

ראו אותה מטילת. היא עבדה אצלי בלי לינה. כששאלו אותה מה קרה, הסבירה שהיא זקוקה למעט חומש. כשחזרה, היא הויעה שהיא עוזבת, אבל דרשה תשלום עבור ה־14 ימים שהיא נעדרה.

כך נשארתי בלי עזרה, ונוסף לכל עוד בעלי כועס עלי ואומר לי שזה באשמתי. אם הייתי נותנת להן לעשות מה שהן רוצות, או הן היו נשארות. אבל באמת יש גבול למה שאני יכולה לסבול. כשראיתי אותך נורא שמחתי. ראיתי שאת בחורה שקטה, והייתי מוכנה לתת לך כל מה שהיית מבקשת — העיקר שתשארי.”

הרפתקאות

בכיכר מגן דויד

לדאבוני, לא יכולתי להישאר. הי פיתוי היה גדול אמנם — חיי מלכה בארמון, עבודה שקטה ונעימה, פרנסה י עתיד בטוחים לנצח — אך קול החובה דחפני הלאה, הלאה.

נשמעתי לקול החובה, ויצאתי הלאה, הגעתי לשוק העוורות בכיכר-מגן-דויד בתל-אביב.

שם נוכחתי לראשונה שעוורת אמיתית כנראה לא אהיה לעולם. מרגע ראשון ש התייצבתי שם לשלכ הבא במשימתי, לבושה מכנסי גיינס עתיקים וחולצת טריקו מימי איכה — בלסתי בשטח כמו צנונית צהובה. העוורות הותיקות הריחו מיד שאני מ זוייפת, אך כל הכבוד להן — הן שתקו.

דחקה הגבירות לא שתקו. ברגע שהת ייצבתי על משמרתי, ניגשה אלי אשה גוזה בעלת שיער אדמוני פרוע עם סלינילון ביד.

„מה יש לך, חביבה, למה את עומדת כאן?” שאלה כשהיא מלטפת את פני בי רחמים.

השכתי שאני מחפשת עבודה במשק-בית. „למה את לא הולכת להיות פקידה ב משרד?” היתה השאלה הדיסקרטית הבאה. היא נתנה בי מבט מלא-הבנה.

הסברתי שאני לא מדברת עברית טוב, וזקוקה באופן דחוף לכסף. הרחמנית הי מקצועית לא נכנעה, קיבצה את העוורות סביבה להתייעצות כיצד להצילני ממר גורלי.

עוורת שחרחרת נמרצת יצאה להגנתי. היא נעמדה לפני כתרנגולת המגינה על אפרוחיה: „מה יש? היא רוצה לעבוד, יש לה רשות לעמוד כאן כמו לכל אחת.”

התמורה
כתבת העולם הזה לבו שיה במדיה החדשים, זוי כה לארוחת-בוקר ענקית חזינס בבית-הקפה הונגריה, השוכן מעל המאפיה שבה עבדה.

האשה הצעירה החחירה כסיד. „עיתור נאיתי” פלטה בקול חלוש. „בכלל לא עור זרתי” היא לא רצתה להאמין למישמע ארוניה. „אולי בכל זאת?” מלמלה בי נסיון נואש לשכנעני. טפחתי על כתפיה והרגעתי אותה, ככל שאפשר היה בנסיבות הקשות. היא התישבה בכורסה וכבשה את ראשה בין ידיה.

כשהתאוששה, סיפרה לי שהיא עובדת כל יום בסטודיו שלה, נותנת שיעורים לי בלט. היא נמצאת ללא עוורת מזה שלושה שבועות. עד אז היתה לה בחורה שעבדה אצלה שנה וחצי. לפני חודשיים היא הלכה לצבא.

מאו עברו אצלה ארבע עוורות. האחת הבטיחה לחזור בשמונה בערב, וחזרה בי שתיים בלילה. כשקיבלה על כך הערה קלה, נעלמה למחרת. השנייה נגהה להביא את כל הידיים

בשוק העוורות
העוורת המדומה (בחולצה לבנה) ממתינה בשוק העוורת בכיכר-מגן-דויד, יחד עם שתי עוורות אמיתיות, כאשר מגיעה למקום מעסיקה פוטנציאלית, גברת אירנה סלומון (מרכיבה מיספרי שמש).

המצאיה
לג — כל אחת מסיבה אחרת לחלוטין. בשלב זה נמנע עדיין הצלם מלהתגלות המעסיקה הפוטנציאלית הפכה למעסיקה בפועל, שכרה את כתבת העולם הזה כעוורת במשק הבית. השתיים יוצאות מייד לדרכן, שמחות וטובות לב.

העבודה
כתבת העולם הזה מגלה את מומחיותה בניקוי סירים, מיקצוע שלמדה בהיותה בשרות בקיבוץ במיסגרת הנחיל. במאפיה של אהרון סלומון. לשמאלה עומדת בעלת-הבית, כולה זורחת מאושר למראה עבודתה המיקצועית של העוורת.

והידידות שלה, הושיבה אותם בסלון, הר ציאה את כל הליקרים והעוגות של הי משפחה וערכה מסיבות. את זאת עוד היתה אידה מוכנה לסבול. היא נשברה ביום שישי בבוקר, כשבאמצע העבודה הבורעת נעמדה הבחורה לנהל שיחת טלפון עם ידידה בי משך שעה ועשרים דקות. אידה נדפה בה, והבחורה עובדה.

השלישית נעלמה ל־14 יום, והביאה לי אישור שהיתה חולה. אבל ידידות שלי

(המשך מעמוד 29)
אחרי יום עבודה קשה לסבול באמבט. זה מטיג את העייפות. „זה יהיה בסדר, נבנה לך אמבט.” שאלתי הבאה היתה בקשר לטלפון: „יש לנו כמובן, תוכלי להשתמש בו.” „אבל זה יפריע לכם, הייתי מעדיפה ללך-חה בחור.” גם לזאת הסכימה גברת רוונצוויג.

על הטלוויזיה, לעומת זאת, ניטש ויכוח קטן. „הייתי רוצה גם טלוויזיה בחור, ש יהיה קצת בידור אחרי יום עבודה,” אמרתי. „יש בבית — אין בעיות,” הבטיחה.

„אבל זה יפריע לכם, יבואו אליכם אור-חיים, ולפי נסיוני האורחים באים בשעת הי תכניות הכי מעניינות. אם אחם כבר מש קיעים כליכך הרבה על הבית, כפי שאמרת יהיו שם שבעה חדרים, או מה זה הוצאה של עוד אלפיים לירות?” „בסדר,” נכנעה גברת רוונצוויג. „מתי את באה?”

„רגע — והמשכורת? על זה עוד לא דיברנו.” גברת רוונצוויג הציעה 400 ללי לחודש. ביקשתי 450. היא הסכימה ללא היסוס.

בקבוק חלב

וספר חשבון

בשלב זה החלטתי לרדת אל העם. התקשרתי אל הגברת אידה פיסרף, מ רמת-חן, שפירסמה גם היא מודעה שהיא מבקשת עוורת, וקבעתי עמה פגישה. הבית היה וילה יפה ומרשימה. הגברת פיסרף סיפרה לי בטלפון שהיא מורה לי רקודים, אבל כשנכנסתי לבית היה בה מעט מאוד חשק לרקוד.

בפתח הסלון המרווח והמרהט בטוב טעם ישבה תינוקת, לידה ילדה כבת תשע, ועוד אחת גדולה יותר בצד. עקרת-הבית, בלונדינית דקת-גיורה לבושה בסינור, הת זקקה בידה האחת בקבוק חלב ואתו דחפה לפיה של התינוקת. בידה השנייה היה ספר חשבון, מתוכו הסבירה איוו שאלה מסר בכת לבת התשע. הגדולה, בנתיים, הת לוננה בקוצר-רוח: „אמא, נו מתי כבר צהריים? אני אחר לשיעור.”

היילא איפוא שברגע שראתה אותי, זיני קה גברת פיסרף ממקומה, נתנה את הי בקבוק לבת הגדולה, הגיזה את ספר הי חשבון מידיה, ורצה לקראתי בורעות מר שטות: „את ציפורה?” סלטה באושר. „חייכתי לך, בואי נשב, ואחר-כך אראה לך את הבית.”

הצעתי לה לחכות עד שתגמור להאכל את התינוקת, אבל היא אפילו לא רצתה לשמוע על זה. קרובת-משפחה שהגיעה בינתיים השתלטה זמנית על הילדות. גברת פיסרף סרה עמוי, למטבת, הוציאה כלי חרסינה יפים והגישה לי קפה ועוגות. לרשותי גילתה, יעמוד חדר לחוד, עייין לא מרוהט, אבל היא תרהט אותו לפי טעמי, עם חדר נוחות וכניסה נפרדת. הי משכורת בין 350 ל-400 ללי. „450,” קבעתי, תי בטון שאין עוררין עליו. קשה, אמרה האשה, אבל היא תשלם.

בבית היו שלושה חדרים מרהטים יפה וסטודיו-ענק לרקודים. זו נועדה להיות